

II Wtorek Wielkiego Postu

Tekst Ewangelii (Mt 23,1-12): Wówczas przemówił Jezus do uczniów i do swych uczniów tymi słowami: «Na katedrze Mojżesza zasiedli uczeni w Piśmie i faryzeusze. Czyście wiacie i zachowujcie wszystko, co wam polecam, lecz uczynków ich nie naładujcie. Mówię bowiem, ale sami nie czynicie. Wiacie ciary wielkie i nie do uniesienia i kładę je ludziom na ramiona, lecz sami palcem ruszyć ich nie chcecie. Wszystkie swe uczynki spełniajcie w tym celu, żebyście ludziom pokazali. Rozszerzajcie swoje filakterie i wydajcie frędzle u paszczów. Lubię zaszczytne miejsca na ucztach i pierwsze krzesła w synagogach. Chcę, by ich pozdrawiano na rynkach i żeby ludzie nazywali ich Rabbi.

Oto wy nie pozwalajcie nazywać się Rabbi, albowiem jeden jest wasz Nauczyciel, a wy wszyscy braćmi jesteście. Nikogo też na ziemi nie nazywajcie waszym ojcem; jeden bowiem jest Ojciec wasz, Ten w niebie. Nie chcecie równie, żeby was nazywano mistrzami, bo jeden jest tylko wasz Mistrz, Chrystus. Największy z was niech będzie waszym sługą. Kto się wywyższa, będzie poniżony, a kto się poniża, będzie wywyższony.

«Jeden jest wasz nauczyciel; (...) jeden bowiem jest Ojciec wasz; (...) jeden jest tylko wasz Mistrz»

Pbro. Gerardo GÓMEZ
(Merlo, Buenos Aires, Argentyna)

Dzisiaj tym bardziej musimy pracować nad naszym zbawieniem osobistym i wspólnotowym, jak mówi św. Paweł, z szacunkiem i powagą, ponieważ «oto teraz dzieje zbawienia» (2Kor 6,2). Czas Wielkiego Postu jest więc tym możliwieci danym nam przez naszego Ojca, abyśmy w postawie głębokiego nawrócenia odnowili nasze

osobiste warto?ci, przyznali si? do naszych b??dów i po?a?owali naszych grzechów tak, by nasze ?ycie powoli przekszta?ca?o si?—poprzez dzia?anie Ducha ?wi?tego— w ?ycie pe?niejsze i dojrzalsze.

Aby dostosowa? nasze post?powanie do wzoru Pana Jezusa, fundamentalny jest gest pokory, jak mówi papie? Benedykt: «?eby? przyzna? si? do tego, kim jestem, stworzeniem s?abym, stworzonym z ziemi i przeznaczonym do ziemi, ale oprócz tego stworzonym na obraz Boga i przeznaczonym dla Niego».

W epoce Jezusa by?o du?o "wzorców" - modlili si? i dzia?ali tak, by zosta? zauwa?onymi, by im si? k?aniano: czysta fantazja, papierowe postacie, które nie mog?y pobudzi? do wzrostu i dojrze?o?ci tych, którzy ich otaczali. Ich postawy i zachowania nie pokazywa?y drogi, która prowadzi do Boga: «uczynków ich nie na?ladujcie, mówi? bowiem, ale sami nie czyni?» (Mt 23,3).

Obecne spo?ecze?stwo równie? przedstawia nam niezliczone wzorce post?powania, które prowadz? do egzystencji zawrotnej, szalonej, os?abiaj?c poczucie transcendencji. Nie pozwólmy, aby te fa?szywe odniesienia sprawi?y, ?e stracimy z oczu prawdziwego mistrza: «Jeden tylko jest wasz Mistrz; (...) jeden jest wasz Ojciec; (...) jeden wasz Nauczyciel: Chrystus» (Mt 23,8.9.10).

Wykorzystajmy Post, aby umocni? nasze przekonania jako uczniów Jezusa Chrystusa. Postarajmy si? o ?wi?te momenty "pustyni", gdzie spotkamy si? z sob? samym i z naszym prawdziwym Wzorcem i Mistrzem. A wobliczu konkretnych sytuacji, w których cz?sto nie wiemy jak zareagowa?, mogliby?my zada? sobie pytanie: co powiedzia?by Jezus? Jak zachowa?by si? Jezus?

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

•

«Lepiej jest milcze? i by? ni? mówi? i nie by?. Dobrze jest uczy?, je?li ten, kto mówi, dzia?a»
(?w. Ignacy z Antiochii)

•

«Dzi? bardziej ni? kiedykolwiek Ko?ció? zdaje sobie spraw?, ?e jego przes?anie spo?eczne

będzie wiarygodne raczej poprzez świadectwo czynów, niż przez swój spójny i wewnętrzny logik?» (w. Jan Paweł II)

-

«Zgorszenie nabiera szczególnego ciężaru ze względu na autorytet tych, którzy je powodują, lub sąbó tych, którzy go doznają (...). Zgorszenie jest szczególnie ciężkie, gdy szerzą je ci, którzy, z natury będą z racji pełnionych funkcji, obowiązani są uczyć i wychowywać innych. Takie zgorszenie Jezus zarzuca uczonym w Piśmie i faryzeuszom, porównując ich do wilków przebranych za owce (por. Mt 7,15)» (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 2285)